

Evangeliet i praksis

"Ved Guds nåde er I frelst i kraft af jeres tro på Kristus. Det er ikke jeres egen fortjeneste, men en gave fra Gud ... Gud har gjort os til det, vi er. Vi er nye skabninger i Jesus Kristus, så vi kan gøre de gode gerninger, som Gud i forvejen har lagt til rette for os" (Ef 2,8-10, Bibelen på hverdagsdansk).

Hovedtanke

Frelste mennesker er kaldet til at bære Guds kærligheds lys ind i andres liv.

Introduktion

"Hvis jeg kunne oplyse Dem om mit liv, ville det være for at vise, hvordan en kvinde med helt almindelige evner af Gud blev ledt på fremmede og uvante veje for i sin tjeneste at gøre det, hvad han har gjort i hende. Og hvis jeg kunne fortælle Dem alt dette, ville De se, hvordan Gud har gjort alt og jeg intet. Jeg har arbejdet hårdt, meget hårdt, det er alt; og jeg har aldrig nægtet Gud noget" (Florence Nightingale).

Florence Nightingale kom fra en velhavende familie. Hun nægtede at gifte sig standsmæssigt og rejste i stedet for til udlandet for at blive sygeplejerske. Hun så opfyldelsen af sit liv ikke i det højere samfunds fester og receptioner, men i tjenesten for næsten. I begyndelsen af Krimkrigen mellem Det Osmaniske Rige og dets allierede, Frankrig og England, på den ene side og Rusland på den anden side, rejste hun til Tyrkiet i 1854. Hendes ofte natlige besøg hos de sårede og døende indbragte hende navnet *Lady with the lamp* (kvinden med lampen).

Florence Nightingale regnes for at have grundlagt den moderne (vestlige) sygepleje og for at være en indflydelsesrig reformator af sundhedsvæsenet. Hun havde betydelig indflydelse på grundlæggelsen af Røde Kors, som den schweiziske filantrop Henry Dunant stod for.

Vores verden ligner et stort lazaret (søndag). Gud bekymrer sig netop om denne verden (mandag). Den, der har oplevet frelse og forsoning og fundet et håb, er kaldet til at praktisere Guds kærlighed og være en kvinde eller mand "med lampen" (tirsdag til fredag).

Skabningens suk

Rom 8,18-25

Hvad fokuserer Paulus på i lyset af lidelsen?

Baggrund

Vi er Guds børn. Derfor er vi også arvinger og herliggøres med Kristus (Rom 8,17). Men herligheden er endnu ikke synlig. Vi lever derfor i håbet (v. 24). Mellem udsagnet om barnekår, grundet på retfærdiggørelse ved tro og erkendelsen af Guds nye verden, ligger alle tings forgængelighed, som hele skaberværket lider under. Det lyder som et paradoks, når Paulus indirekte taler om barnekår i trældom (barnekår/trældom; v. 17.21.23). Men netop lidelsen i verden – naturen indbefattet - beviser, at det er en realitet og forstærker samtidig længslen efter legemets forløsning og enden på al forgængelighed.

Til fordybelse

Naturfilm viser skaberværkets skønhed. Enestående kameraføring lader os opleve et medrivende og fortryllende landskab og dyreliv. Men efter kort tid kan man se jagt og ængstelig flugt og det at æde og at blive ædt. Med sin brod lægger et insekt æg ind i larven af et andet insekt, som nu bliver ædt op indefra. Naturen er fascinerende – og grusom.

Vi oplever årstidernes skiften og iagttager klimaforandringerne med bekymring. Vi hører og ser, at vi er omgivet af krige, forfølgelser, undertrykkelse, moderne slaveri, vold, udnyttelse og forbrydelse. Ulykker, katastrofer, skilsmisser, sygdom og dødsfald berører os dybt, når de rammer os personligt. Netop i disse øjeblikke griber Gud os med begge hænder og giver os håb om en ny verden og helbredelse i denne.

Til eftertanke

”Vandets sande smag værdsættes først i ørkenen” (israelsk ordsprog).

Guds kærlighed til verden

Joh 3,16-17

Hvilke udsagnsord beskriver Guds motiver og gerning?

Baggrund

"*Gud elskede verden.*" Udtrykket verden (gr. *kosmos*) kan betyde universet, jorden, dens beboere eller verdslige forhold. Guds frelse er universel og omfatter himmel og jord, natur og menneske (Kol 1,16.20). Her er fokus dog på mennesket.

"Med Kristus har Gud sat et frelsens tegn, som gælder hele verden. Alle mennesker kan få øje på det, og det lover dem frelse fra fortabelse. På grund af deres fortabelse og Guds vilje til frelse blev det nødvendigt, at Menneskesønnen blev ophøjet på korset. Men kun de troende får del i frelsen ... Gud har ikke haft til hensigt at dømme verden ved Kristus ... Altså: Ikke fordømme, men skabe frelse var Guds mål med at sende sin søn til verden. Det har han opnået hos dem, der tror på Jesus Kristus" (Johannes Schneider, ThHKzNT, *Das Evangelium nach Johannes*, Berlin 1976, 100).

"*For således* Gud elskede verden..." "Verden er virkelig 'verden' – fremmedgjort for Gud, endog en gudsfjendtlig skabning (sml. 1,5; 1.10f.) Denne 'verden' kan den levende, hellige Gud kun elske 'således', at han gav den eneste søn og gjorde ham ... til synd, endog til forbandelse (Gal 3,13). Med eftertryk tales der nu i stedet for 'Menneskesønnen' om '*den enbårne søn*'. Det er nødvendigt at 'give' denne søn – at give ham helt hen til gudsforladtheden på korset. '*Således*' er Guds kærlighed" (Werner de Boor, WStB, *Das Evangelium des Johannes*, Zürich/Wuppertal, 1989, 114).

Til fordybelse

Gud elsker denne verden, dermed også dem, vi elsker. Ligeså elsker han dem, som vi synes er ubehagelige og usympatiske og ovenikøbet fjendtlighedsindede eller gør os utrygge. Gud "lader sin sol stå op over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige" (Matt 5,45).

Dyb medfølelse

Matt 9,35-36; 14,14

Luk 19,41-42

Joh 11,35

Hvad siger disse skriftsteder om Guds væsen?

Baggrund

”'Jesus brast i gråd.' Jesus knuges af nøden, overvældes af dyb medfølelse og griber hjælpende ind – sådan var det også ved hans ven, Lazarus' død (Joh 11,35). Jesus fornemmer de pårørendes sorg, som var det hans egen” (Ellen White, *Der Sieger*, Lüneburg 2008, 392).

Begivenheden, hvor en stor menneskemængde følger Jesus, og han gribes af medfølelse, lader ane, at han bevæges af mere end blot menneskenes sygdomme. Han underviste i synagoger, forkyndte evangeliet om Riget og ydede næstehjælp ved at helbrede syge (Matt 9,35-36). Grunden til hans medfølelse beskriver Matthæus med disse ord: "... for de var vanrøgtede og forkomne som får uden hyrde." Det tager afsæt i profeternes veråb om de falske hyrder i Israel (Ez 34; Zak 11). Jesus oplever lignende forhold, da menneskene kommer til ham (Joh 10). De åndelige hyrder hytter sig selv, mens folket åndeligt tørrer ud.

Til fordybelse

”Dette: 'Han brast i gråd' er det sande bevis for hans kongeværdighed. Kongen hører til folket ... Til sammenligning bliver det tydeligt, hvad de falske ledere har gjort med 'hans ejendom'. Der er slavepiskerne, som bestandigt jager og pisker det stakkels folk. Så er der de kloge og intellektuelle, der som Jobs venner holder fromme og omhyggelige dogmatiske taler – og alligevel blot 'er elendige til at trøste' (Job 16,2). Der møder elendigheden alle dem, som den nogensinde vil kunne møde på denne jord, 'præsterne og levitterne' – men intetsteds rammes den af det, der finder sted i mødet med Gud, nemlig Guds store barmhjertighed” (F. Rienecker, WStB, *Das Evangelium des Matthäus*, Wuppertal/Zürich, 1989, 128).

Til eftertanke

”Enhver, der praktiserer medfølelse og tilgivelse, gør Guds gerning på jorden synlig” (Irina Rauthmann, digter og fotograf).

Et hjerte for brødre og søstre

1 Joh 3,16-17

Hvilken "erkendelse" er brevets læsere kommet til?

Hvad gælder det om at "se"?

Baggrund

I sit brev uddyber Johannes tanken om Guds kærlighed, som er forbundet med Jesu hengivelse. Af dette centrale anliggende vokser der en forpligtelse: "... så skylder også vi at sætte livet til for brødrene." Johannes taler om en skyld, som vi står i på grund af den kærlighed og hengivenhed, som Gud viste os. Om troende mennesker åbner eller lukker deres inderste over for næsten står dem ikke frit for. Guds kærlighed forpligter. Hvis gnisten af den kærlighed, vi har oplevet hos Gud, ikke fænger, ender noget galt. Johannes forklarer i vers 17, hvad han mener med formuleringen: *så skylder også vi at sætte livet til for brødrene* – i en dybere betydning: *at gøre sin indflydelse gældende*. Som Jesus delte og gjorde sin indflydelse gældende med sit eget liv for os, er det vores forpligtelse at dele livet – livsfornødenhederne, velstanden, livets goder – simpelthen det livsnødvendige med den trængende. Det gælder om at slippe sit eget, som Jesus gav afkald på sit eget. "Når nogen ... *har og ser* ..." Det var Jesu holdning.

Hvis nogen lukker sit hjerte, "... hvorledes kan Guds kærlighed blive i ham?". Med hvilken ret?

På hvilken måde? Når man lukker sit hjerte, så lukker man sig ude.

Til anvendelse

Velfærdsstatens og -organisationers hjælp imødekommer mange af de udfordringer, som Johannes taler om – men ikke dem alle. Nogle menigheder varetager deres ansvar i samfundet og stiller sig til rådighed for de socialt svage, flygtningene, hjemløse, enlige mødre med deres børn osv. Man kan også dele immaterielle goder som fællesskab med singler, tid med syge og ensomme, deltagelse i andres sorg og tab af pårørende og venner og praktisk hjælp.

Til eftertanke

Hvordan kan vi reagere bedre på den kærlighed, der blev vist os, end at vise andre kærlighed?

Inkludere i stedet for marginalisere

Mal 2,10
Gal 3,28

Hvad hviler respekten for den anden på?

Baggrund

Malakias bekæmper en række forfærdelige forhold i Juda. I troløshed over for Gud glemmer folket, at de i ham er knyttet til hinanden: Gud er deres fader, som både har skabt dem og oprettet pagten med dem. Enhver af dem har del i Guds skaberværk og pagt.

Jesus opponerede imod det jødiske samfund, der marginaliserede de lavere sociale lag, de syge og syndere, med ordene: "Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder..." (Matt 11,28). Selv den unge kristne menighed var på grund af den jødiske prægning ikke fri for at marginalisere andre (ApG 10,9-20; 15,1-6). Der blev ført heftige diskussioner om fællesskabet med hedninger og deres adgang til frelsen. Paulus går imod dem ved at sige, at alle – jøde eller græker, træl eller fri, mand og kvinde – er blevet frelst på samme vilkår af Kristus. Alle står derfor i samme kristusfællesskab.

Til fordybelse

Marginaliseringen blandt kristne er endnu ikke overvundet. Den *ydre* marginalisering bygger mere omkring ens eget konfessionelle tilhørsforhold. Den betragter andre kristne med mistro og tvivler på oprigtigheden i deres tro. Den *indre* marginalisering vender sig mod medlemmer i ens egen kirke. Der dannes grupper, som søger deres egen identitet, som de savner i kirken. Mistænksomhed, mistænkeliggørelse og bagtalelse breder sig.

Til anvendelse

Bekendende kristne må vise respekt over for hinanden, fordi de er frelst ved Kristus og tilhører ham. Det ophæver ikke forskelle i troen og prisgiver ikke egen identitet. Men de anerkender de andres positive tilgang til troen og kan lære af dem. Over alle læresætninger – så vigtige de end er – står glæden ved Kristus og den fælles frelse.

Tilbedelse i Guds ånd

Åb 14,6-7

Hvorned begrundes de kald, som ligger i den første engels budskab?

Hvad betyder de i praksis?

Til fordybelse

Åb 14,7 sammenfatter tre nøgleelementer, der kan forstås som handlingsgrundlag.

Dom: Råbet om, at Gud skal dømme, er et skrig efter retfærdighed fra alle dem, der i tidens løb har været undertrykt (Åb 6,10; Sl 109). Gud er en Gud, der hører de nødlidendes råb. Frelste, der afspejler Guds væsen og gerning, er kaldet til at bistå de forfordelte og med de muligheder, de har til rådighed, være et værn mod udnyttelse og undertrykkelse. Dette er også gudstjeneste.

Tilbedelse: Profeterne i Det Gamle Testamente knytter tilbedelse sammen med forholdet til medmennesket (Es 58,4-7). Stridbar og voldelig adfærd er uforenelig med dette. At hjælpe den nødlidende, at åbne sit hjerte for medmenneskers nød er tilbedelse, "som jeg ønsker".

Skabelse: Mennesket er skabt i Guds billede (1 Mos 1,26-27). Det er elsket af Gud og har ufattelig værdi. På grund af synden og dens følger er meget af dette billede gået tabt. Evangeliets forkyndelse vil hele og være impulsen til at genoprette gudsbilledligheden.

Resumé

Vores verden lider massivt under syndens følger. Al medfølelse, oprettende og hjælpsom gerning, der kommer fra hjertet, bringer lys til verden og ind i vores medmenneskers liv. Det er et vidnesbyrd om Guds kærlighed.

Spørgsmål til drøftelse

Udgangspunkt

"Vi skal selv blive lysere, hvis verden skal blive en smule lysere"
(Reinhold Schneider, forfatter, 1903-58, Tyske boghandlers Freds-
pris).

**Hvilke mennesker har påvirket jeres liv positivt?
Hvilken indstilling havde de til jer?**

Joh 3,16-17

Stikord: Kærlighed

Hvad mener Jesus med "verden", som han elsker?

Sand kærlighed kan ikke krænkes.

Hvad mener I om dette udsagn?

"Kærlighed er mere end en følelse" (David Trobisch, Th.D.)

Hvad er det da?

Matt 9,35-36

Stikord: Medfølelse

Hvad var årsagen til, at Jesus "ynkedes", da han så folket?

Hvordan viser ægte medfølelse sig?

Gal 3,28

Stikord: Marginalisering

Hvilket budskab vil Paulus formidle med sit udsagn?

Hvor ser I (faren for) marginalisering?

**Kan man også respektere hinanden, når man har modsatrettede
synspunkter og livsindstillinger?**

Afslutning

"Frelste mennesker er kaldet til at bære Guds kærligheds lys ind i
andres liv."

Hvad tager I med jer fra denne samtale?